

Bakış Açısı!

Bir zamanlar, iki yolcu vardı. İkisi de seyahat etmek, hem de ticaret yapmak niyetiyle yola çıktılar. Bunlardan biri bencil mi bencil, sadece kendine güvenen bedbaht bir adamdı; Diğer ise Rabbine güvenen, temiz kalpli ve bahtiyar bir adamdı.

Ve iki yolcu, yükselen surlarıyla ihtişamlı bir şehre yaklaştılar. Geniş taş kapılardan geçip dar sokaklara adım attıktan sonra bir müddet yan yana yürüdüler. Sonra yolları ayrıldı her biri bir tarafa doğru yürüdü. Böylece aynı şehirde farklı menzillere giden iki ayrı yolcu oldular.

Bedbaht yolcu ilerledikçe, gözlerine kasvetli bir manzara serildi. Her adımında karanlığın biraz daha koyulaştığını hissediyordu. Çünkü gördüğü manzara korkutucuydu.

Her sokakta yetimler ağlıyor, çaresizler inliyordu. Zorba yüzlü adamlar, zavallıların üzerine kâbus gibi çökmüştü.

Sanki bütün memleket yas içindeydi. Ortalıkta sahipsiz cenazeler ve ağlayan kadınlar ve ölümü bekleyen çaresiz insanlar vardı.

O adam baktı ki her yer hüznün, her köşe bir mezar.

Vicdanı dayanamadı, ruhu isyan etti. Gökyüzü simsiyah bir kefen gibi gerilmiş, güneş bile solmuştu. Tek teselliye sarhoşlukta buldu. İhtikçe unuturum sandı. Ama ne mümkün! Her çığlık, kulaklarına hançer gibi saplanıyordu. Dünya, onun gözünde bir zindan olmuştu; dost yoktu, kardeş yoktu, sadece düşmanlar vardı.

Öte yanda bahtiyar yolcu bambaşka bir diyara adım attı. Orası adeta bir bayram yeri. İnsanlar güler yüzlü, dostça; birbirine kardeş gibi sarılıyordu. Her sokaktan zikir ve tekbir sadaları yükseliyordu. Ona öyle geldi ki bütün memlekette sanki bir bayram kutlanıyordu. Sofralar serilmiş ve herkes o sofralardan yiyip içiyordu.

O, ölümleri bile bir matem değil, bir **terhis töreni** olarak gördü. Vazifesini tamamlayan askerler, sevinçle uğurlanıyordu. Yeni gelenler ise vazifeye alınır gibi coşkuyla karşılanıyordu. Her ses ya bir zikir, ya bir şükür, ya da bir sevinç nağmesiydi.

Önceki bedbaht adam, hem kendi acısıyla hem de halkın sıkıntısıyla üzüldü kahrolurken; bu bahtiyar adam ise hem kendi sevinciyle hem de halkın neşesiyle mutlu olup ferahladı. Ayrıca güzel bir kazanç elde edip Allah'a şükretti.

Bir gün yolları kesişti. Bedbaht adam başı eğik, yüzü solgun bir hâlde oturuyordu. Bahtiyar ona yaklaştı ve sordu: “Bu halin nedir niçin böyle üzgünsün?”

Bedbaht adam gördüklerini bir bir anlattı: “Ağlayan yetimler... Dehşetli cenazeler...

Zalimlerin ellerinde inleyen mazlumlara... Dünya bir matemhane oldu gözümde.” Dedi.

Bahtiyar adam derin bir nefes aldı ve tebessümle dedi ki: bu şehirde mi gördün tüm bunları. Bende aynı şehirdeydim. “Hayır! Sen vehimlerinle kendini aldatmışsın. İçindeki karanlık, gözlerine perde olmuş. Hakikati tersinden görmüşsün.

Bu memleket bir zindan değil, adaletli ve merhametli bir padişahın mülküdür. Aklını başına al, kalbini temizle. O zaman göreceksin ki şu koca âlem bir zikirhâne, bir bayram meydanıdır.

Bu sözler bedbaht adamın kalbinde şimşek gibi çaktı. Sarhoşluk bulutları birden dağıldı, gözlerinden yaşlar süzüldü. Titreyen sesiyle, “Evet, ben divane olmuşum. Allah senden razı olsun ki beni cehennemî hâlimden kurtardın.” diyebildi.

Evet temsili hikayemiz bitti. Acaba bu hikâye ile bize anlatılmak istenen nedir? Devam edelim...

O bedbaht adam; Allah’ı tanımayan yahut O’ndan gafil olan insandır. **İşte bu inkâr sebebiyle**, ruhunun sarayı zindana dönmüştü. Allah’ı bilmediği, ahiretten gafil olduğu için dünya gözünde koca bir mâtemhaneye dönmüştü.

Her yol mezara akıyordu. Her nefes feryada dönüşüyordu. Her sevinç, arkasında gölge gibi ölümü taşıyordu. Her doğan, kaybolmaya mahkûm bir yolcuydu. Dünya ona yalnızca kabristana doğru sürüklenen cenazelerin toplandığı büyük bir yas meydanı gibi görünüyordu.

Rabbini görmezden geldiği için, her varlık gözünde sahipsiz ve yetim kalmıştı; rüzgârın iniltisi bir feryat gibi, kuşların sesi bir ağıt gibi, yağmurun şırıltısı ise hüznü bir hıçkırık gibi geliyordu. Her şey, sanki elinden alınmış sahibini arıyor, boynu bükük ağlıyordu.

Ölümü bir yokluk sandığı için, bütün insanlar ve hayvanlar onun gözünde ecel pençesinde kıvranan çaresiz kurbanlara dönmüştü. Hayat, onun nazarında bir mezbaha; canlılar ise birer birer kesilmeyi bekleyen bedbaht varlıklardı. Hatta koca dağlar, artık birer taş kesilmiş cesetti. Denizler... Dalgalarıyla değil, kefen gibi sessizlikleriyle konuşuyordu. Hayatı, onun gözünde, darağacının gölgesinde bekleyen bir mahkûmun hayatına dönmüştü.

Başına gelen her musibeti, Allah’ın kudretinden değil; kör tesadüfün ve acımasız sebeplerin eliyle geldi sanıyordu. İşte bu vehim yüzünden, her musibet gözünde zorba bir cellat kesiliyordu. Bir hastalık, ona kudretli bir imtihan değil; zulmeden bir işkenceci gibi görünüyordu. Bir bela, ilahî bir hikmetin tecellisi değil; karanlık sokaklardan fırlayan, elinde kanlı bıçaklarla saldıran bir haydut gibiydi. Her dert, ilahî rahmetten bir ihtar değil; zincir şakırtılarıyla üzerine çöken zalim bir cellat gibi hissediliyordu.

Ve bütün bu manzaralar içinde, iman nurundan mahrum kaldığı için kalbi dar bir çukurda sıkışıyor; göğsünde tarifsiz bir boşluk, yakıcı bir ıstırap, dipsiz bir korku kaynıyordu. O zavallı, Allah’ı inkârının bedeli olarak, daha bu dünyada iken kendi içinde cehennemi yaşıyordu.

Ama o bahtiyar olan, hakikatte mü’min adamdı. Aynı yerlere bakıyorlardı; fakat bambaşka

şeyler görüyordu. Çünkü mü'min Allah'ı tanır ve ahirete iman eder. Onun nazarında dünya bir yas evi değil, Rabbin ziyafet sofrasına açılmış bir şenlik meydanıdır. Gökyüzü, simsiyah bir kefen değil; rahmet kandilleriyle süslenmiş ihtişamlı bir saraydır.

Her doğan çocuk, yokluğa atılmış bir kurban değil; vazifeye gönderilmiş taze bir asker gibidir, hayat meydanına gönderilmiş, eline emanet verilmiş, yolculuğa hazırlanmıştır.

Her vefat eden, dipsiz bir boşluğa düşmüş bir mahkûm değil; vazifesini tamamlayıp sevinçle terhis edilen bir bahtiyardır. Dünya kışlasından ayrılırken, arkasında iz bırakan bir asker gibi gülümser, ebedî saadetin sancağına koşar. Musibetler, zorba adamlar değil; gizlenmiş birer terfi vesilesi, sabrın mükâfatına açılan kapılardır.

Mü'min bakar ve görür ki: Her varlık, Allah'ın ordusunda birer görevli... Her zerre, kudretin emrine boyun eğmiş bir nefer; her mahlûk, vazifesini titizlikle yapan bir asker gibidir.

Her ses, bir tesadüfün boş yankısı değildir. Kimisi Allah'ı anan bir zikir, kimisi şükürle yükselen bir hamd, kimisi ise vazife aşkından coşup taşan bir ilahi gibidir.

Bütün kâinat, mü'minin gözünde Allah'ın vazifeli mahluklarıyla dolup taşan bir memlekettir. Yıldızlar, gecenin sinesinde parlayan nurdan kandiller; güneş, yeryüzünü ısıtan sadık bir hizmetkâr; Bulutlar, semadan rahmet yüklü hediyeler taşıyan müjdeciler. Ve dünya... zindan değil, rahmetle işleyen muhteşem bir ilahi saraydır."

İşte aynı yere bakan ama farklı şeyler gören iki insan. **İman göze gözlük olur, her şeyi berrak gösterir; küfür perde olur, hakikatin üstünü örter.**

İman, kalpte manevî bir **cennet çekirdeği** taşır; küfür ise kalpte gizlenmiş bir **cehennem tohumu** barındırır.

Bu yüzden saadet de güven de huzur da yalnızca İslamiyet'tedir, yalnızca imandadır. İmanla bakılan dünya aydınlanır, küfürle bakılan dünya karanlığa gömülür.

İmanla kâinat bir kitap olur, harfleri nur saçar; küfürle aynı kâinat karalanmış bir kâğıttan ibarettir. O hâlde biz de dilimizle, kalbimizle daima: İman ve İslam nimetinden dolayı Allah'a hamdetmeliyiz.